

vuur en verlangde, dat het vuur den stok zou verbranden. Maar het vuur bedankte er voor. Evenzoo deed ook de zee, die door het vogeltje verzocht werd het vuur uit te blusschen. De zee lachte haar uit.

Nu vloog het vogeltje naar den olifant en zei: »Lieve Olifant, drink eens gauw de zee leég!» Maar de olifant had geen dorst en wilde 't ook niet doen.

Uit kwaadheid droeg nu het vogeltje een dorenstruik op, zich om den olifant heen te winden en hem dood te drukken. Maar de dorenstruik zei kort af: »neen, ik doe het niet.»

Daarop begaf zich het vogeltje naar de muis en zei tot haar: »wees zoo vriendelijk en knabbel zoolang aan den dorenstruik, totdat die geheel stuk is.» Maar de muis antwoordde: »ik heb nu geen tijd en ook geen lust, vooral niet omdat het de moeite niet waard is.»

Beter lukte het bij de poes.

Toen het vogeltje haar vroeg of zij de muis wilde opeten, ging zij er dadelijk op af. Maar toen de muis dat zag liep zij naar den dorenstruik en wilde er aan knabbelen. De dorenstruik, uit vrees voor zijn leven, trachtte zich om den olifant heen te winden, doch daar deze dit niet prettig vond, liep hij naar de zee om haar op te drinken, die nu haar best wilde doen het vuur te blusschen. En zoo kreeg ieder zijn beurt. Ook de koning en de koningin, waarna de timmerman gauw de plank doorzaagde. De halve erwt kwam nu voor den dag. Het vogeltje pikte haar op en vloog er mede weg.

En wat leert ons dit sprookje?

Dit: dat men met volharding toch ten slotte zijn doel bereikt, om het even of 't geen men verlangt klein of groot is. De aanhouder wint.

VIGILANTE EN KAR.

EENE VERTELLING UIT HET LEVEN.

I.

Ik heb eens gelezen van een armen jongen, die een speld zag liggen op straat en haar oprapte. 't Was maar een kleinigheid, en toch was dit de aanleiding dat de jongen in dienst kwam bij een koopman, die dit gezien had. De koopman dacht: een jongen, die niets ongebruikt laat liggen, al is het nog zoo gering, heeft zeker ook een oog voor grootere zaken. Die arme jongen werd later een rijk man.

God bestuurt alle dingen. Hij heeft er voor gezorgd, dat die speld juist daar lag waar de jongen haar kon oprapen, en Hij heeft het bestuurd, dat de oogen van den koopman op hem gevestigd werden.

Er zullen onder mijne oudere lezers ook wel zijn, wier aardisch geluk door een samenloop van kleine omstandigheden bevoor-

derd werd, en zoo zij daarin de goede hand van God zien, zullen zij het dankbaar erkennen en den Heer daarvoor de eere geven.

Ik zou u menig verhaal kunnen vertellen ten bewijze hoe een familie-vader, die in grooten nood, zelfs in armoede verkeerde, bijna plotseling uit alle ellende gered werd door een in ons oog schijnbaar kleine omstandigheid, die juist plaats had op een oogenblik, dat de nood het allerhoogste was.

Voor heden wil ik mij bepalen u iets mede te deelen uit het leven van twee dood-arme, verwaarloosde, havelooze kinderen, die niet door een speld of door een nietige omstandigheid uit hunne armoede verlost werden, maar door iets waarbij een vigilante en een kar te pas kwam. Gij zult zeggen: een vigilante en een kar zijn toch zoo klein niet. Dat is zoo, maar voor God is het groote klein en het kleine groot, en vooral daar waar

het Hem behaagt een paar arme kinderen gelukkig te maken. Het komt er slechts op aan op te merken, hoe God van die kar en vigilante gebruik maakte *juist* op een oogeblik daartoe geschikt, waaruit ons dan ontegenzeggelijk blijkt, dat Hij het is die alles aldus bestuurd heeft.

En nu de vertelling.

't Was een zomersche namiddag en zeer warm. De klok had vier geslagen en vijf minuten later werden de deuren der Haveloozen-school opengezet en stormde de jeugd naar buiten, om frissche lucht te schep- pen, 't geen ook wel noodig was, want ik ver- zeker u, dat het binnen de muren van het schoolvertrek en onder zulk een hoop arme havelooze kinderen meer dan benauwd was. Ik weet niet of gij wel eens een troepje havelooze kinderen gezien hebt, die uit school kwamen. Zoo ja, dan behoef ik geene moeite te doen u te beschrijven, hoe minder nog dan poovertjes die arme schepseltjes gekleed zijn, als er van kleeding sprake kan zijn. Een buis, die een jongen draagt, zou dien naam verdienen, als er twee mouwen aan waren, maar gewoonlijk is er maar een mouw aan- wezig. Een vest is een voorwerp van weelde en zou slechts dienen om de van hemd ontbloote borst niet te doen zien. En hoe er zijn broek uitziet, daarvan zal ik maar zwij- gen. 't Zijn louter vodden en lappen, die de naaktheid der haveloozen bedekken, zoowel bij jongens als meisjes. Treurig is het, maar 't is waarheid.

Toen de school uitging begaven zich bijna al de havelooze kinderen terstond naar de ach- terbuurten, om hun heil te zoeken in sloppen, stegen en gangen, waar hunne ouders of betrekkingen woonden, en waar zij hoopten iets te eten te krijgen, nadat zij zoovele uren gevast hadden.

Twee kinderen echter gingen die buurt niet in. De een was een jongen van acht of negen jaren, wien men het nu juist niet kon aanzien, dat hij tehuis nooit biefstuk of een boterham met rookvleesch kreeg. Hij zag er in zijn lompen-kleeding tamelijk ge- zond uit. Zijne oogen waren helder en le- vendig, en er lag iets schranders in zijn blik. Eenigszins uitgeput van deschoolwarmte

en de inspanning zich twee uren achtereen stil te houden, liep hij thans bedaard naast het meisje, wier versleten jurk tot aan de knieën reikte en 't eenige kleedingstuk was, dat zij op het bloote lijf droeg. Hare lange haren, vochtig van de hitte, hingen langs haar rug. Maar hoe armoedig en have- loos zij ook gekleed was, toch had zij iets flinks in haar voorkomen, en ik geloof, dat als zich iemand haar lot had aangetrokken, hij zich niet in haar bedrogen zou hebben.

»Waar ga je heen, Anna?» vroeg de jon- gen. »Wil je naar huis?»

»Naar huis?» vroeg zij. »Je weet toch wel dat tante Sloep er met garnalen en gebak- ken botjes op uit is en niet voor tien uren van avond terug komt. Het kamertje is ge- sloten, en om nu zoo lang op den drem- pel te gaan zitten en te wachten, daartoe is het in het steegje te benauwd. En waar ga jij heen, Sam?»

»Ik moet ook wachten,» antwoordde de jon- gen, »maar een beetje langer dan jij. Oom Piet is uit peuren en blijft den ganschen nacht uit. Hij komt misschien pas morgen ochtend zes ure te huis. In huis kan ik niet, maar als ik slaap krijg, kruip ik in 't gei- tenstalletje vlak naast ons, en berg mij dan in een hoekje.»

»Je oom, zeg je, is uit peuren. Wat is dat?»

»Wel, oom Piet huurt een schuitje of een grooten houten bak, waarin hij gaat zitten, en roeit dan tegen den avond naar een groote sloot om paling of aal te vangen. Hij heeft daartoe niets noodig dan een stok met een lang dun touwtje, aan welks eind hij een klomp wurmen heeft gebonden. Dien klomp wurmen laat hij in 't water zakken en gaat daarmee zachtjes op en neer in het water. Komt er nu een aal of paling, die aan de wur- men wil zuigen, dan voelt hij dit en haalt heel voorzichtig het touwtje op, trekt den paling uit het water en werpt hem in een tobbe in. het schuitje. Dat noemt men peuren. Heeft oom Piet nu veel paling gevangen, dan verkoopt hij die en koopt er brood voor.»

II.

Al voortgaande en met elkander pratende, waarbij niet vergeten werd, dat ze beiden grooten honger hadden, kwamen zij in een breede straat met deftige huizen en hier en daar een aanzienlijken winkel, waarin veel moois te zien was. Voor een dier winkels bleven de twee kinderen staan en keken door de ruiten naar binnen. Een paar minuten later werd vlak naast dien winkel de deur geopend van een aanzienlijk huis, waarin de heer Denners woonde, en trad hij zelf naar buiten, gevolgd door eene dame, die echter op den drempel bleef, blijkbaar afscheid nemende van haren man, die zich op reis wilde begeven, 't geen te zien was zoowel aan zijne kleeding, als aan verscheidene groote en kleine pakjes, die hij onder den arm en in zijne handen droeg.

»Nu, goede reis, lieve man!» zei de dame. »Loop maar niet te hard. Je zult nog wel bijtijds aan 't station komen. Je weet wel: haastige spoed is zelden goed.»

»Ik kom liever een half uur te vroeg, dan een minuut te laat,» gaf hij ten antwoord en wilde de stoep afgaan, toen Sam en Anna, die alles gehoord hadden, op den heer toeliepen en hem als uit eenen mond vroegen:

»Mag ik uw pakjes dragen, mijnheer?»

»Dankje,» was 't antwoord, »'t Is mij niet te zwaar.»

Maar zich even bezinnende, voegde hij er bij:

»Als je een kwartje verdienen wilt, loopt dan gauw naar 't plein, waar vigilantes staan, — je weet wel?»

»O ja, mijnheer, wel honderd!» riepen Sam en Anna.

»Dat is wel wat veel,» zei de heer glimlachend, »maar dat doet er niet toe; ik heb er maar een nodig. Als je mij zoo'n vigilante dadelijk hier brengt, krijg je een kwartje.»

Het woord kwartje was nog in mijnheer Denners mond, toen Sam en Anna reeds weg waren. Een kwartje! Welk een schat voor twee hongerige, havelooze kinderen! Voor kinderen, die niet wisten of ze vandaag nog iets te eten kregen; ook niet of ze van nacht onder dak zouden komen. Een kwartje met het koninginnetje er op! Sam en Anna her-

innerden zich den tijd niet, dat ze zulk een geldstuk gezien en gekregen hadden.

Zij liepen op een draf en in een minuut waren zij het kleine straatje links in geslagen, om het plein te bereiken.

»Vrouw,» zei de heer tot de dame, die de deur in hare handen hield, »ga maar naar binnen. Je bent zoo warm en vatbaar. Het tocht aan den ingang.»

En toen zij toch wilde wachten, duwde hij haar zachtjes naar binnen, groette haar en trok de deur dicht.

Vijf minuten later hield de vigilante, gevolgd door de hardlopende kinderen voor het huis stil. De heer Denners gaf Anna het kwartje, opende het portier, legde zijne pakjes in de vigilante, riep den koetsier toe: »Naar het station!» stapte in het rijtuig, deed zijn best het portier te sluiten en... voort reed de vigilante naar het spoor.

Dat thans het kwartje bekeken en mooi gevonden werd, vooral omdat het nog splinternieuw was en het koninginnetje er zoo lief opstond, — spreekt wel van zelf, en juist wilden zij, hoewel zij nog hijgden van 't harde loopen, zamen overleggen, wat zij nu met het kwartje zouden doen, toen Anna een blik wierp in de straat, die op dit uur bijna ledig was, daar de meeste menschen aan het middageten waren. En wat zag zij? Het portier van de vigilante was opengevlogen en daaruit een pakje op den grond gevallen. Wel werd het portier weer terstond dicht geslagen, maar zeker had mijnheer Denners niet gemerkt, dat een pakje hem ontvallen was, althans de vigilante reed door, terwijl het pakje bleef liggen.

De kinderen zagen elkander aan en oogenblikkelijk wisten zij wat zij te doen hadden.

»Blijf jij maar hier, Sam!» zei het meisje, haastig zich opweg begevende. »Ik zal het wel oprapen.»

Maar Sam ging toch meê. Zij vonden het pakje en bezagen het van alle kanten. 't Was een pakje niet grooter dan een turf en gewikkeld in een stevig papier, dat met een rood zijden lintje was gekruist. Ten overvloede zaten er nog drie roode lakken op.

»Wat zou het zijn?» vroeg Sam. »Zeker niet veel waard. 't Is zoo licht. Er zullen

papieren in zitten. Misschien brieven of kranten."

"Ik weet het niet," gaf Anna ten antwoord, »maar 't is van dien mijnheer en wij mogen het niet houden. Weet je nog wel wat meester ons van morgen op school gezegd heeft: »kinderen, alles wat je op straat vindt, moet terstond aan den eigenaar worden terug gegeven, en zoo je hem niet kent, moet je het naar 't politie-bureau brengen." Ik zal dus gauw de vigilante naloopen. Zij is nog niet ver en ik kan ze wel inhalen. Zie daar slaat het rijtuig den hoek om."

In een wip liep Anna, met het pakje in de hand, de straat op, zoo hard zij kon, sloeg het zijstraatje in en bereikte nu bijna de straat, die regelrecht uitliep op het station, dat er echter nog heel ver af was. Maar juist toen zij den hoek wilde omslaan, om in die straat te komen, kwam daar een hollend paard aan, dat een kar achter zich aantrok.

III.

Maar behalve hollend paard en kar was er nog meer dat Anna belette ongestoord voort te gaan. Een kind van den bloemist Huibers, die op den hoek van die straat woonde, was al spelende midden op de groote steenen gekomen, zonder dat iemand er op gelet had, en toen nu het hollende paard, verschrikt door een jongen, die het met een steen had geworpen, aan kwam zetten, zou het kind ongetwijfeld overreden en waarschijnlijk levensgevaarlijk gekwetst zijn geworden. In een oogwenk zag Anna dit, en op het gevaar af van zelve onder de hoeven van het vluchtende dier te komen, snelde zij op het kind toe en greep het nog voordat het paard het bereikt had. Maar door die snelle beweging tuimelde zij zelve, met 't kind in hare armen, om en om, en bezeerde zich daarbij de linkerwang aan de scherpe straatsteenen. Gelukkig kwamen haar nu eenige menschen te hulp, die het paard vasthielden, en Huibers, die achter in zijn tuin werkzaam was, schoot toe, om zijn huilend dochtertje uit de armen van Anna op te vangen. Hij was zoo blij, zoo gelukkig het kind veilig

huiswaarts te dragen, dat hij in zijne vreugde Anna vergat, haar wel vluchtig dankte, maar zich met zijn kind naar binnen spoedde, om daar te onderzoeken of het zich ook bezeerd had!

Anna had zich even spoedig opgericht en toen de toeschouwers haar vroegen, of zij zich geen zeer had gedaan, gaf zij lachend ten antwoord:

"O, 't is niemendal; 't is maar een schram op mijn wang en ik voel een beetje pijn aan mijn knie, maar 't zal wel gauw overgaan."

Nu wilde iemand haar wang onderzoeken, maar zij weerde dit af.

"Ik heb geen tijd," zeide zij, »ik moet een vigilante naloopen, die straks hier doorreed," en zonder verder naar de menschen te luisteren, die haar toeriepen, dat zij de vigilante toch niet zou kunnen inhalen, rende zij met het gevonden pakje de straat in.

Maar spoedig zag zij in, dat het niet mogelijk was de vigilante in te halen, waarvan ook geen spoor meer te ontdekken viel, en daar zij van inspanning en het harde loopen doodmoe geworden was, zakte zij bijna ineen en zette zich neer op een stoep.

Tot hare vertroosting zag zij Samaankomen. De deelgenoot harer armoede was ongeduldig geworden, en nieuwsgierig zijnde, om te weten of Anna de vigilante gevonden en het pakje aan den heer gegeven had, was hij haar zachtjes nageloopt en zette zich nu naast haar op de stoep.

Wat nu te doen?

"Willen wij samen naar het station gaan?" vroeg Sam, »en zien of wij daar dien heer nog aantreffen?"

"Wij zullen te laat komen," meende Anna, die zich tusschenbeide de wang wreef, daar de schram haar pijn deed. »De trein zal weg zijn, als wij aan het station komen."

"Misschien niet," zei Sam, »'t gebeurt immers wel meer, dat de trein veel later weggaat. Kom, laat ons gaan en hard loopen."

"Neen," zij Anna beslist. »Ik doe het niet. Ik ben dood af en heb ook mijn knie bezeerd, zoodat ik niet hard kan loopen."

"Willen we dan naar het politie-bureau gaan en daar het pakje afgeven?"

Anna dacht een oogenblik na.

„Neen,” zei ze. „Ik weet wat beters. Laat ons langzaam gaan naar het huis, waar die mijnheer woont en waar wij die vriendelijke dame gezien, en gehoord hebben wat zij met hem sprak. Die mijnheer is de eigenaar van het pakje, en nu wij dit weten, zou het maar een omweg zijn, als wij eerst naar het politie-bureau gingen. Wij zullen dan naar het huis van dien mijnheer gaan.”

Sam vond dit goed, en zachtjes aan wandelden onze beide havelooze kinderen den weg op naar het bedoelde huis.

Gij ziet het dus weer, dat er onder eene havelooze kleeding een eerlijk en goed hart kan kloppen. 't Is waar, God had hun zulk een hart gegeven, maar Hij had de beide kinderen ook in staat gesteld dit te krijgen. Door Zijn bestuur waren zij op de Haveloozen-school gekomen, en daar hadden zij geleerd, dat zij een Heiland hadden, die niet slechts rijke kinderen, maar ook arme havelooze kinderen wil zegenen. Het zullen ook wel niet louter kinderen van aanzienlijke ouders geweest zijn, wien de Heiland te Jeruzalem de hand op 't hoofd heeft gelegd, maar ook kinderen die op de straat rondliepen en speelden. De Heiland heeft alle kinderen lief, om het even of zij arm of rijk zijn.

En gelukkig voor Anna en Sam was het zaad van het Woord Gods, in de haveloozen-school uitgestrooid, in goede aarde gevallen en het had de reiniging des harten bewerkt.

IV.

Weldra stonden de beide kinderen voor het aanzienlijke huis, schelden aan, en toen kort daarop de deur door de meid geopend werd, zagen zij de dame aan den ingang van eene zijkamer staan.

Santje, de meid, scheen boos te zijn, dat zij van haar werk was afgeroepen, om voor twee havelooze kinderen de deur te openen. Zij zag ze nauwelijks, of zij wilde de deur weer voor hun neus sluiten en riep hun toe:

„Wij geven niets aan bedelvolk, aan geen straatkinderen!”

„Juffrouw!” zei Anna, die wist dat dienstboden zich graag Juffrouw laten noemen,

„Juffrouw, wij bedelen niet. Wij hebben een pakje gevonden, dat mijnheer uit de vigilante. . . .”

Deze woorden schenen de dame, die bij de zijkamer stond, meer te treffen dan de meid, want zij ontroerde een weinig, liep haastig op Anna toe en vroeg, wel eenigzins gejaagd, maar toch niet onvriendelijk:

„Wat zeg je daar? Een pakje uit de vigilante?”

„Ja Mevrouw,” antwoordde Anna, die op de Haveloozen-school ook geleerd had, dat er verschil bestaat tusschen mevrouw en juffrouw, „ja Mevrouw. Een pakje, dat uit de vigilante viel, toen mijnheer er meê wegreed. Hier is het pakje!”

Nu gaf Anna haar het pakje, en ging de optroering van Mevrouw in blijdschap over. Dat pakje toch bevatte een aanzienlijke waarde, en wanneer mijnheer het kwijt was geraakt, zou hij een groot verlies aan geld hebben geleden. De dame betuigde hare dankbaarheid. Op haar bevel moesten de kinderen in de gang komen, en toen de deur gesloten was, haar vertellen hoe zij in 't bezit van dat pakje gekomen waren. En merkwaardig! Nu had de meid wel tijd om te luisteren. Haar werk kon thans wel wachten. Zij wilde ook graag weten wat er met het pakje gebeurd was. Dan had zij wat te vertellen aan al de Mietjes en Daatjes en Heintjes, die bij haar in de buurt dienden.

Toen Mevrouw alles gehoord had, gaf zij aan hare dienstmaagd last, de kinderen naar de keuken te brengen, hun een dikke boterham met vleesch te geven, en de wang van Anna van een weinig spijkerbalsem te voorzien, waarna zij zich naar de huiskamer begaf, om een telegram te schrijven naar haren man, die zeker het pakje vermist had en in groote ongerustheid zou verkeeren.

Maar zij behoefde dat telegram niet te schrijven en te verzenden, want onderwijl Anna en Sam zich te goed deden aan die heerlijke boterhammen met vleesch, zoo lekker als zij in geheel hun leven nog niet geproefd hadden, hield eensklaps een vigilante voor het huis stil en werd er haastig, wel tien malen achter elkander, aan de schel

getrokken. De meid spoedde zich nu naar de voordeur en Mevrouw kwam uit hare kamer naar de gang. Zij had door 't venster de vigilante gezien en zich door een enkelen blik overtuigd, dat het haar man was, die uit 't rijtuig gesprongen, thans op de stoep stond.

Inderdaad, 't was de heer Denners. Men behoefde hem slechts even te zien, om terstond te bemerken, dat er iets bijzonders met hem gebeurd was. Als iemand die gejaagd is, stond hij trippelende van ongeduld op de stoep. Zijn gelaat was bleek, en angst, vrees en benauwdheid was op zijn aangezicht te lezen. 't Scheen hem een eeuwigheid toe, dat hij ééne minuut moest wachten voordat de deur ontsloten werd, en toen deze eindelijk open ging, trad hij in de grootste ontroering de gang binnen en vroeg met bevende lippen:

»Santje! heb ik ook een pakje O, daar is mijne vrouw!» ging hij voort, mevrouw ziende, »Louise, heb ik ook het u bekende pakje in de kamer laten liggen? . . . O zeg het mij,» vervolgde hij, toen hij niet dadelijk antwoord kreeg, daar zijne vrouw hem uit scherts één oogenblik wilde op de pijnbank houden, als straf voor zijne onachtzaamheid.

»Is het dit?» vroeg zij, terwijl zij het pakje, dat zij achter zich gehouden had, te voorschijn bracht. »Bedoel je dit?»

»Ja-ja!» riep hij uit. »God zij gedankt. 't Is een steen van mijn hart. . . . Heb ik het in huis laten liggen?»

»Neen, twee arme kinderen hebben het gevonden en 't mij zoo even gebracht. Het meisje, dat het van de straat heeft opgeraapt, heeft er veel moeite en pijn door gehad. De kinderen zitten nu in de keuken.»

»O Louise, ik kan je niet zeggen, hoe dankbaar ik ben. Het pakje is zeker uit de vigilante gevallen in het oogenblik, dat het portier, 't welk niet goed gesloten was, open ging, zonder dat ik gemerkt heb, dat er iets uit viel. Eerst toen ik aan 't station kwam miste ik het, en denkende dat ik het in de vigilante had laten liggen, rende ik het rijtuig, dat reeds op den terugrit was, achterna, haalde het na veel loopens in, maar te vergeefs zocht ik daarin het kostbare voor-

werp. Gij kunt denken, hoe ik te moede was. Ik was van schrik als buiten mij zelve, totdat de koetsier mij weer tot bezinning bracht door de meening, dat ik het wellicht tehuis had laten liggen. 't Was dan ook mijn eenigste hoop. Ik droeg hem op hierheen te rijden, en God zij gedankt, dat gij mij het pakje kunt geven. . . . En de kinderen die het gevonden en hier gebracht hebben, zeg je, zijn in de keuken? O vrouw, geef hun een goede belooning. Ik heb thans geen seconde tijd meer. De vigilante staat nog voor de deur en zal mij, in vliegende vaart naar het station brengen, in de hoop dat ik den trein nog kan halen. . . . Dag Louise! Zorg goed voor de kinderen. Later, over een dag of drie, als ik terug kom, hoop ik ze zelf te zien en te spreken. Nu moet ik weg!»

Hij omhelsde zijn vrouw, die hem naar de vigilante geleidde, zorgde dat het portier nu goed gesloten werd en hem toeriep, ondeugend als zij was: »Laat het pakje nu niet weer op dezelfde plaats vallen!»

Voort rende het rijtuig; Santje sloot de deur, en Mevrouw begaf zich naar de keuken, om met de kinderen te spreken. Anna en Sam moesten haar alles vertellen, alles: waar zij woonden, wat zij aten en dronken, wie hunne ouders waren; hoe het kwam, dat zij zulke povere kleeding droegen en nog veel meer, dat hare belangstelling had gaande gemaakt. En de antwoorden, die zij kreeg, brachten haar over in een kring van menschen, aan welke zij nooit gedacht, nog veel minder kennis aangeknoopt had. Althans voor haar was Oom Piet de peunraar een onbekend persoon, en voor zoover zij wist, had zij nog nooit eenigen omgang gehad met tante Sloep en haar garnalen-handel.

De mededeelingen van Anna hadden haar echter een blik doen slaan in eene menschenwereld, wier toestand haar hart met diep medelijden vervulde. Met tranen in de oogen zag zij de ongelukkige kinderen aan, die zonder iets te weten van vader en moeder, rondzwierven en geen hart vonden, waaraan zij konden rusten. O, er wordt zooveel ellende geleden in deze wereld, en niet het minst door zulke kinderen als Anna en Sam. Maar al bezaten

deze ook geen vader of moeder en waren zij overgelaten aan de willekeur van Piet den peûraar en tante Sloep, — Een was er echter, die hen niet uit het oog had verloren. Hij had uit zijn hemel der hemelen die kinderen gadegeslagen en alles zoo bestuurd, dat er aan hunne ellende een einde zou komen.

»Kinderen,» zei mevrouw tot Anna en Sam, »gaat nu naar huis. Ik heb alles opgeschreven: je namen en die van het steegje, waar je te vinden bent. Zoodra 'mijnheer Denners terug is, zul je wel verder van ons hooren. Heeft je boterham goed gesmaakt? . . . Santje, wikkel nog een stuk brood met boter en vleesch in een papier, en geef het aan 't meisje meê. Nu, kinderen, nogmaals dank. Wacht geduldig af. Ik zal je niet vergeten!»

En zij vergat ze ook niet, gelijk gij straks zult vernemen.

V.

Anna en Sam verlieten het huis en begaven zich opweg, naar . . . huis, hoewel, zooals gij weet, zij geen eigenlijk te huis hadden en zij leven moesten van den afval. En toch waren zij thans vroolijk. Immers, zij waren rijk en bezaten een kwartje.

Toen zij bij het steegje aangekomen waren, overleiden zij samen wat zij daarvoor koopen zouden. Honger hadden zij niet meer, daarvoor had de meid van mevrouw Denners gezorgd, maar zij wilden gaarne wat drinken. De water- en vuurvrouw, die op den hoek van 't steegje woonde, zette zulk een heerlijke koffie, voor een cent een heel kommetje vol, en met veel suiker er in voor twee centen. Zouden ze daarvan eens smullen?

Eensklaps dacht Anna aan 't geen de meester van de Haveloozen-school onlangs verteld had van die arme weduwe te Jeruzalem, die hare twee eenige penningen, alles wat zij bezat in de schatkist van den tempel geworpen had ten behoeve voor 's Heeren dienst. En toen had de meester zoo aardig verteld van kinderen, die zelf arm waren, maar toch elke week een paar centen wisten uit te sparen voor arme weezen, voor de Zending en weldadige inrichtingen. Ten slotte had de meester nog gezegd: »Geen

mensch die Jezus lief heeft is zoo arm, of hij heeft nog wel iets voor hen die nog armer zijn dan hij.»

Hieraan dacht Anna, en tegelijk moest zij denken aan Wiesje, het dochttertje van Jan den porder, die in het Brakke steegje woonde, dicht bij het huisje van Oom Piet den peûraar. Wiesje leed al sedert een jaar aan verlamming van hare voetjes. Altijd moest dat kind zitten op een stoeltje of liggen op een paar aardappel-zakken, die op den grond uitgespreid lagen, want Jan de porder was zoo arm, dat hij niet eens een bed bezat. Nooit kon dat kind eens naar buiten komen, en wel kwam er soms een medelijdende buurvrouw, die haar ophief en op haar schoot nam, of het steegje met haar op en neder wandelde, maar ach, daar was het altijd zoo benauwd en donker, omdat er geen heldere zonnestraal in afdalen kon. Nooit zag Wiesje de boomen op de gracht, en bloeiende velden had zij in geen twee jaren gezien. Soms bezocht Anna haar en vertelde haar wat zij op school gehoord en gelezen had, en dat zij naar de bloemenmarkt geweest was, waar wel duizenden potjes stonden met de heerlijkste rozen. En als Anna haar dit vertelde, dan vergat Wiesje al haar pijn; dan begonnen hare oogen te schitteren van verlangen naar zoo'n potje met rozen.

»Sam,» zei Anna, »als wij eens morgen — neen overmorgen, want morgen is er geen bloemenmarkt — een mooi potje met rozen kochten voor het kwartje, dat wij van dien mijnheer gekregen hebben en het aan Wiesje gaven! Wat denk je? Ze zal er zoo blij meê wezen en zoo gelukkig!»

Sam had nu wel graag het kwartje gehouden, want het was zoo mooi en het koninginnetje stond er op, maar Anna wist toch zijne toestemming te krijgen.

»Zie eens,» zei ze, »wij hebben nu zooveel eten gekregen in de keuken van die mevrouw, »en we hebben nog een groot stuk brood met boter en vleesch voor morgenochtend. Ook heeft die mevrouw ons gezegd, dat ze voor ons zorgen zal, zoo dat wij voorloopig genoeg hebben. Laat ons dan dat kwartje besteden voor Wiesje.»

Sam vond het nu goed. Samen wandelden

zij voort naar het steegje, waar het geheel donker was geworden door het invallen van den nacht. De kinderen hadden zich overtuigd, dat zoowel de woning van Oom Piet als die van tante Sloep gesloten was, en om nu ergens onder dak te komen, kroop Sam in het geitenstalletje, terwijl Anna zich uitstreckte op een kruiwagen, die onder een afdak stond.

En aldus brachten die kinderen den nacht door. Wel flikkerden er boven hun hoofd dui-zenden sterren aan den nachtelijken hemel, maar boven die sterren troonde hun Heiland, die hen zag, zijne Engelen zond om hen te bewaken en alles voorbereidde, om hen eerst-daags te verblijden en gelukkig te maken.
(Slot volgt.)

'S AVONDS EN 'S MORGENS.

(VOOR DE KLEINTJES.)

't Is in de kamer stil.
Het bruine hobbelpaard,
Met uitgetrokken staart,
Staat domm'lend in een hoek.
Een stukkend prentenboek
Ligt eenzaam op de stoof,
Die Jantje derwaarts schoof.
Ginds in den kleinen stoel
Zit Lena's pop en gaapt;
'k Geloof zelfs dat zij slaapt
En moè is van 't gewoel.
't Serviesje staat op 't blad,
De melkkan zonder oor,
De trekpot heeft een gat,
En 't deksel is half door.
Het speelgoed in de kast
Geborgen, rust nu uit.
Een olifant, wiens snuit
Lijkt op een beddekwest,
Leunt slapend in 't kozijn.
De bleeke maneschijn
Valt neêr op een trompet,
Op trom en trommelstok,
Op kippen in hun hok,
Op knickers in een net,
Op keteltjes en kan;
Maar kind'ren zie ik niet.
Wat is er dan geschied?
Wel, zus en kleine Jan,
Zij liggen bei in bed,
En droomen van de pret,
Die na een langen nacht
Hen morgen vroeg hier wacht.

't Is in de kamer druk.
Het paard, nu uitgerust,
Rijdt op en neêr met lust,
En 't speelgoed ligt verspreid.
De pop wordt aangekleed
En is weldra gereed,
Om met de kleine meid
Een wandeling te doen,
Al mist zij ook een schoen.
't Is al in rep en roer,
Met groot geraas, rumoer
Van trommel en trompet,
En juichende van pret.
Doch slechts een oogenblik,
Want met het prentenboek
Schuift Jantje naar een hoek,
Heeft in de plaatjes schik;
En onze kleine vent
Beziet nu prent voor prent.
De haan roept Kuukleku!
Het kipje legt een ei;
Het schaapje is in de wei,
En Jantje zegt: hu! hu!
Maar straks zit zus naast Jan,
En schenkt voor alle twee,
— De pop, natuurlijk, meè —
Uit haar serviesje thee.
Klein Jantje proeft er van,
En vindt 't zoo zoet als koek,
Al is de suiker zoek.
Geen thee komt door de tuit,
Want weet, zus schenkt nu droog;
Doch vroolijk is hun oog.

En is 't met schenken uit,
Dan zingen zij een lied
En hebben geen verdriet.

VIGILANTE EN KAR.

EENE VERTELLING UIT HET LEVEN.

(Vervolg en slot van blz. 318.)

Den volgenden middag was er geen school. Sam moest met Oom Piet uit, en Anna had een half uurtje bij Wiesje doorgebracht en haar verteld, dat zij haar spoedig eens met iets dat heel mooi was, verrassen wilde. Daarna was zij de stad ingegaan en in eene straat gekomen, waar vele menschen heen en weder liepen.

Eensklaps ziet zij de haar welbekende kar met bloemen, waarmede de tuinman Huibers langs straten en grachten reed, om zijne bloemen te verkoopen. Dat verblijdde haar, want nu behoefde zij niet tot morgen te wachten, om op de bloemmarkt een potje met rozen voor Wiesje te koopen. Misschien zou Huibers er haar wel een tegen een goedkoop prijs willen afstaan. Zij trad dus op de kar toe, om de bloemen van naderbij te beschouwen, maar nauwelijks had Huibers haar gezien, of hij kwam op haar af en vroeg:

»Ben je niet het meisje, dat gisteren namiddag mijne kleine Suze gered heeft? Ik heb al overal naar je gezocht. Ik wou je nog naloopen, toen ik mijn dochtertje verzorgd had, maar je was al weg. Gelukkig, dat ik je nu hier vind. Zeg mij, ben je niet dat zelfde meisje?»

Anna bloosde. Zij had het voorval wel niet vergeten, want de schram op haar linker wang, en de pijn die zij nog in haar knie voelde, herinnerde er haar zeer goed aan, maar toch zou zij er niet van gesproken hebben, als Huibers er haar niet aan herinnerd had. Zij erkende echter dat zij hetzelfde meisje en zeer blij was het kind gered te hebben.

»Hoor eens,» zei Huibers, »ik heb nu geen tijd om lang met je te praten. Ik heb het druk en moet om twee uren weer thuis zijn. Maar zie, —» vervolgde hij, een der grootste potten met rozen van de kar nemende, »hier heb je een klein geschenk van me. (Zie de plaat.) Dat zal je wellicht groot plezier doen. Kom me eens gauw bezoeken. Dan zullen we verder praten. Ik moet weg.»

En zijn paard aansporende, reed hij met de kar heen, terwijl Anna vol verrukking die heerlijke rozen aanschouwde. Maar niet lang. Eventjes wilde zij al de rozen nog zien en er aan ruiken en dan . . . naar Wiesje, om dat arme lijdende kind gelukkig te maken.

Dat was een verrassing.

Maar er zou nog eene andere volgen, veel grooter dan deze.

Eenige dagen later werden Sam en Anna door den meester verzocht na schooltijd een poosje te wachten. Hij had hun iets bijzonders te vertellen.

Dit maakte Anna en Sam zeer nieuwsgierig. Zij hadden gisteren en eergisteren reeds gemerkt dat er iets gaande was, want meester was al een paar malen in het steegje geweest en had met oom Piet de peubraar en met tante Sloep de garnalenvrouw gesproken. Maar wat, dat wisten de kinderen niet. Maar dat het iets goeds moest zijn, dat was zoo zeker als 2×2 vier, want zij hadden ook den heer Denners gezien, die het huis van den meester was ingegaan. Ja, nog meer. De heer Denners had met Anna en Sam gesproken en hun gevraagd, of zij niet gaarne

.... Hier heb je een klein geschenk....

betere kleeding wilden hebben, en ook of zij er om treuren zouden, wanneer zij niet meer in een geitenstalletje of op een kruiwagen behoeften te slapen, of den nacht doorbrengen wachtende op de terugkomst van oom en tante? En wat Anna of Sam hierop geantwoord hadden, kunt gij wel raden. Hunne liefde voor oom en tante was niet bijster groot, en het vooruitzicht niet meer in havelooze kleeding rond te loopen en onder beter dak te komen, deed hun hart van vreugde kloppen.

Toen de school uit was en de kinderen heengegaan waren, bleven Sam en Anna zitten, wachtende op de dingen die komen zouden. Een kwartier later kwam de meester en bracht ze naar zijne vrouw, die in een keuken stond bij eene tobbe met water. Op een tafel daar dicht bij lag een hoop kleeren; ook lagen er schoenen en kousen en raad eens wat er nu gebeurde?

Meester bleef bij de tobbe staan, niet om aan de wasch te helpen, want zijne vrouw had hulp genoeg aan hare flinke dienstmaagd, maar om nog een paar woordjes te zeggen, voordat hij heenging.

„Nu luister eens goed, wat ik je zeggen zal,” zei meester, „God heeft het een mijnheer en eene mevrouw in het hart gegeven, om je te verzorgen en je uit je ongelukkigen toestand te verlossen. Dien mijnheer en die mevrouw ken je wel, en strakjes zul je ze zien. Maar nu begrijpt je wel, dat je in de havelooze kleeding, die je draagt, niet bij hen kunt komen, en daarom liggen hier kleeren voor je klaar, die je aanpassen en aantrekken moet, nadat je eerst goed gereinigd bent. En nu zullen mijne vrouw en Dientje je daarbij helpen, en als ik over een half uurtje terug kom, hoop ik jullie helder en schoon weer te zien. Nu, . . . tot straks! Je zult wel niet vergeten God daarvoor te danken!”

Meester ging heen, en thans ving de reiniging aan. Ik zal er maar niet veel van vertellen. Maar dat Anna en Sam het noodig hadden, dat ze eens van het hoofd tot de voeten schoon gemaakt, gewasschen en nog eens gewasschen werden, kondt ge zien, vooreerst aan de groene zeep, die als sneeuw voor de zon wegsmolt, en aan het water, dat

half zwart geworden was. Zoo'n bad, zulk een afboening, bijna afschrapping, had dan ook de gewenschte uitwerking. Toen Sam en Anna uit de tobbe kwamen, zagen zij er zoo helder uit, alsof zij een dag op de bleek gelegen hadden, en toen zij door Dientje gewreven en afgedroogd waren, blonken ze alsof ze geschilderd waren.

En nu ging het aan 't aanpassen van ondergoed en kleeren. Sam en Anna hadden nog nooit een hemd aangehad, en de onderbroeken moesten ze wel tienmalen bekijken, wijl ze er geen weg meê wisten, hoe zij daarin hunne voeten zouden steken.

Er lag een katoenen jurkje gereed voor Anna, dat haar precies paste en ver over haar knieën reikte, en toen zij dit aange trokken had en hare haren gestrengeld waren, hadt gij eens moeten zien hoe lief alles haar stond. Niemand zou haar als het havelooze meisje van weleer herkend hebben.

En Sam? Het blauwe kielkje en de licht grijze broek stonden hem zoo goed, dat hij haast zelf niet gelooven kon, dat hij dezelfde Sam was, die nog een paar dagen geleden zijn slaapplaats gedeeld had met de geit. Hij zag er zoo vroolijk uit, als een pas geboren vlinder, die opgetogen rondzag over al het nieuwe, dat hem omringde.

En nu, daar kwam meester, die blij was toen hij de kinderen zoo netjes, zoo helder en als nieuwgeboren wederzag. Hij nam ze bij de hand, wachtte even totdat zijne vrouw klaar was en ging met haar en de kinderen naar de huiskamer.

VI.

En raad nu eens wie daar zaten?

Ik wil er u bij helpen, door u het volgende te vertellen. Mijnheer en mevrouw Denners hadden de kinderen niet vergeten, die hun zulk een grooten dienst bewezen en hen voor een groot verlies behoed hadden. Te zamen hadden zij overlegd hoe zij het beste hunne dankbaarheid zouden kunnen bewijzen en wat zij doen moesten voor het welzijn van die twee kleine haveloozen. Allereerst zochten zij hulp bij den meester, dien de heer Denners goed kende, daar hij een der be-

stuurders was van de Havenloozen-school en deze met geld en gaven ondersteunde. Meester kende de levensgeschiedenis van de beide kinderen, eene levensgeschiedenis zoo treurig, dat ik er u maar het tiende part niet van vertellen zal. Die arme kinderen hadden hunne ouders amper gekend en waren overgelaten aan de zorg van een zoogenaamden oom en eene dito tante, die zich even weinig om het lot van die beide ongelukkigen bekommerden, als de priester en leviet in de gelijkenis, van wie gij weet dat zij niet eens naar den verslagene op den weg omzagen. Die kinderen waren hun tot last, en te nauwernood gaven zij hun droog brood en aardappelen, waarvoor een hond den neus zou optrekken. Gelukkig dat meester eens in hunne buurt kwam, aldaar de kinderen vond en na bekomen toestemming, hun een plaatsje op zijne school bezorgde, 't geen de eerste schrede was, onder het bestuur van God, tot heil van de kinderen, die nu met vele goede en nuttige dingen bekend werden.

Toen nu een en ander den heer Denners ter oore was gekomen, meende hij een goed werk te doen, wanneer hij de kinderen een betere verpleging en huisvesting bezorgde. Hij wilde echter van Anna geene jonge juffrouw en van Sam geen jongenheer maken. Dat zou niet goed zijn. Ze zouden dan hoogmoedig worden. Zij moesten nederig blijven, ook van hart, 't welk het beste geschenk is van God.

Waar nu een gezin te vinden, dat zich het lot der beide kinderen wilde aantrekken, hun een christelijke opvoeding geven en voor hen zorgen, alsof zij hunne eigen kinderen waren?

En hierin kwam meester weer te hulp. Hij kende een meubelmaker, een besten man, die geene kinderen had, en wiens vrouw reeds dikwijls haar wensch had te kennen gegeven, dat zij gaarne een armen wees als haar eigen kind wilde aannemen. De heer Denners sprak met dien meubelmaker, en daar alles zoo uitkwam wat meester gezegd had, werd de afspraak gemaakt, dat de meubelmaker en zijne vrouw dezen middag bij meester zouden komen, om Sam te zien en hem mede te nemen naar hun huis.

En Anna?

Voor haar was ook een goede plaats gevonden. De meester en zijne vrouw waren overeengekomen het meisje in hun gezin op te nemen. Anna was zulk een lief en tevens handig kind, dat de juffrouw de beste verwachting van haar koesterde, als het meisje onder hare leiding was en bekwaam werd gemaakt, om God en menschen te dienen, terwijl de heer Denners en zijne vrouw toezegging gaven, dat zij voor alle behoeften van de beide kinderen zorgen zouden.

Nu heb ik je daar straks gezegd, dat meester met zijn vrouw en de kinderen naar de huiskamer ging. Mij dunkt, het valt u thans niet moeilijk te raden wie daar zaten. Toch zal ik het u zeggen, want misschien denkt ge daar ook nog (om Piet de peuëaar en tante Sloep te vinden. En dan hadt gij misgeraden. 't Is waar, meester had er wel een oogenblik aan gedacht, die twee menschen hier te laten komen, om van de kinderen afscheid te nemen, maar mevrouw Denners was er tegen geweest. Zij wilde liefst niet met die beide lieden in een gezelschap zijn, niet omdat zij arm waren, maar omdat zij de kinderen zoo slecht behandeld hadden.

Welnu, in die kamer zaten mijnheer en mevrouw Denners en de meubelmaker Vlak en zijne vrouw, die met groote belangstelling het oogenblik te gemoet zagen, dat de beide kinderen zouden binnen treden.

En daar kwamen ze.

Zoodra de meubelmaker den kleinen Sam zag, fluisterde hij zijne vrouw in 't oor: »Och Bet, wat een aardige jongen! Wat ziet hij er flink uit!» Dat vond zijn vrouw ook. De heldere blik van Sams oogen had haar bekoord, en toen Sam dicht bij haar stond, kon zij zich niet weerhouden haar arm om zijn hals te slaan, en hem een hartelijken kus te drukken op de wangen, die nog blonken van het wrijven en nog de lucht van 't zeepsop niet verloren hadden.

Mijnheer Denners herkende Sam bijna niet meer. Als de meester hem niet gezegd had, dat het dezelfde jongen was, die gisteren nog met een brok buis en een halve broek, zonder schoenen of kousen op straat geloopt had, zou hij gemeend hebben

het kind van een welgezetten burger te zien, zoo netjes stond hij daar in zijn blauw kielkje, terwijl zijne haren — vroeger een raagbol, — nu behoorlijk gekamd waren, met een krulletje aan de slapen van 't hoofd.

En Anna! Haareenvoudig katoenen kleedje stond haar zoo goed, en zij zag er zoo helder uit, zoo lief en zoo blijmoedig schitterden hare blauwe oogen, dat mevrouw Denners er spijt van had, haar niet genomen te hebben. Maar zij moest toestemmen, dat haar man gelijk had en 't beter was voor 't meisje niet terstond in een kring van menschen overgebracht te worden, die veel te hoog boven den stand waren, waarin God haar geplaatst had.

Wat er nu verder volgde kunt gij wel denken. De heer Denners, die de heele geschiedenis kende van de beide kinderen en ook wist wat er in de laatste dagen gebeurd was met het verloren gaan en het vinden van het pakje, wees op het bestuur van God, die alles ten beste geschikt, ja zelfs vigilante en kar dienstbaar gemaakt had tot het volvoeren van zijn wil. Was het portier niet opengegaan, dan zou het pakje er niet uitgevallen en door de kinderen gevonden zijn. Had de kar met het hollende paard Anna

niet op den weg tegengehouden, dan zou Anna doorgelopen zijn naar het station en den heer Denners nog meer in de war gebracht hebben. En alles geschiedde zoo juist op den rechten tijd! Waarlijk, wij mogen wel zeggen: er bestaat geen toeval. God bestuurt alle dingen tot welzijn zijner menschenkinderen.

Mijn verhaal is ten einde. Sam woont thans bij den meubelmaker, gaat nog trouw ter school, maar als hij goed geleerd en ook de industrie- en teekenschool bezocht heeft, zal Mr. Vlak hem in zijne werkplaats brengen, om van hem een knap en kundig meubelmaker te maken.

Wat Anna betreft, zij bleef in het gezin van den meester en was daar zeer nuttig werkzaam. Wat er verder van haar geworden is, weet ik nog niet, maar dit kan ik u wel mededeelen, dat zij nu en dan een bezoek brengt aan het donkere steegje, waar Wiesje nog steeds op een bankje zit of op een paar aardappelenzakken ligt. Het arme kind lijdt nog veel, maar Anna weet haar te vertroosten en verblijdt haar menigmaal met een potje rozen, dat Huibers haar geschonken heeft.

SLAVEN IN AFRIKA.

Slaven zijn ongelukkige menschen, en dat er in onze negentiende eeuw nog slaven zijn, is allerbedroevendst, vooral wanneer men weet, dat deze menschen door hunne drijvers dikwijls op eene wijze gekweld worden, zooals wij ons schamen zouden een hond te behandelen. En dat niet alleen, maar schandelijk is het, dat er, inzonderheid in Afrika, menschen zijn, die er hun beroep van maken hunne natuurgenoeten als wilde dieren te vangen, om ze als slaven te verkoopen. 't Is waar, er worden vele maatregelen genomen, om dezen afschuwelijken menschenhandel te breidelen. Engeland zendt schepen uit, om de vaartuigen, bevracht met slaven, aan te houden en den gevangenen

de vrijheid te schenken; Duitschland, Frankrijk en andere mogendheden vervolgen de slavenhouders waar zij kunnen, — maar de binnenlanden van Afrika zijn zoo groot en de slavenhouders zoo talrijk, dat het moeite kost, den slavenhandel geheel tegen te gaan.

De slavernij is reeds van oude dagteekening en vindt nog altijd verdedigers, die, om hunne zaak te bepleiten, wijzen op het voorbeeld van zoovele vrome mannen uit den ouden tijd, die slaven hielden. Maar zij vergeten, dat de toestanden eertijds anders waren dan nu. De opperhoofden van stammen of volken, die onderling oorlog voerden, konden de krijgsgevangenen die zij maakten, niet in gevangnissen sluiten, tenzij